

Zašto – Igor **MANDIĆ**

Televizijski "liječnik opće prakse" svojim aktualnim komentarima, upadicama i ekscesima u istoimenoj HTV-ovoj emisiji, podsjeća nas iz tjedna u tjedan kako je dragocjeno svako medijsko biće koje ima svoj stav i koje svoj stav može iznijeti u nekoliko riječi. U poplavi opreznih, odmjerenih, u sintagme skrivenih, dvosmislenih i besmislenih *fast thinking* intelektualaca (koji služe samo kao pokriće urednicima za njihovu uravnilovku), Igor Mandić još jednom se dokazao kao osoba vlastitih pravila, osobnog ritma, jasne (nekome prihvatljive, nekome neprihvatljive) kritičke pozicije.

U prostorima države i država gdje je malo razgovora (jer ima još manje stavova); gdje su predstavljanja knjiga, Mandić bi rekao – nekrolozi (jer se o autorima uvijek govori sve najljepše kao da su umrli); gdje svi paze kako će sve reći, a ništa ne reći – potrebni su nam (kažu i Krleža je tako govorio o Mandiću) ljudi s kojima se ne moramo slagati, ali koji braneći svoju poziciju mogu pomoći svakom razgovoru i promišljanju.

Rano se odredivši prema McLuhanu i značenju medija u posredovanju poruka, Mandić je svojim stavovima, knjigama, tvrdoglavošću – odavno dokazao da se uz osobnu intelektualnu hrabrost i odluku da se bude slobodnim, može suprotstaviti svijetu političkih manipuliranja, medijskog i ljudskog podilaženja, inerciji i psihologiji gomile, strastima umnoženih slika, sinekurama manje ili više opskurnih političkih ili nekih drugih interesnih grupacija...

Svojom je posljednjom knjigom još jednom iznenadio, dvadeset i neki put zaredom.

Silazeći sebi pod kožu, ušao je u vidokrug tisuća čitatelja. U samo tri mjeseca Mandićeva je nova knjiga doživjela četiri izdanja.

U čemu je tajna? U onom neizrecivom ili onom očekivanom? Je li riječ o mutnoj i nejasnoj želji čitatelja da dohvate katarzu sudjelovanjem u autorovom silasku pod kožu ili nečemu drugom? Je li Mandića snašla popularna rečenica ili sudbina?

Koliko je svemu kumovao slogan naslova knjige koji mami u zamku? O svemu uskoro u Sarajevu.

U Sarajevo, dakle, dolazi kritičar, kolumnist, teoretičar, mediolog, čovjek koji je tvrdio da o politici zna više od Platona (a grozi se politike); kojega je Ugrešićka forsirala (ni izdaleka onako i onoliko koliko je Mandić trasirao); koji je svojevremeno administrativno proveden u carstvo romana, stripova i erotike (gdje je otvorio prostore i pristupe generaciji erotofila); koji je još sedamdesetih godina pisao o prožimanju tehnike i kulture, koji se ni dandanas ne služi internetom.

U Sarajevu će biti kratko, ali uz dlaku.